

[Poul Møller.]

og for at man med den ene hånd kan neutralisere det, man har givet med den anden. Som jeg allerede har sagt, ligger dette ikke i pristalsreguleringens funktion, for hvis en pristalsregulering er rigtigt indrettet, vil den aldrig kunne give arbejdere og lønmodtagere mulighed for at købe flere og dyrere varer, end de kunne, før pristalsreguleringen satte ind.

Efter vort skøn er der i den nuværende konjunkturpolitiske situation ingen grund til at forøge afgiftssatserne, men derimod til at omlægge selve beskatningen. Vi har arbejdet på dette i flere år, og vi har opnået visse, men for få og for små fremskridt. Vi er villige til nu at forhandle på grundlag af regeringens lovforslag, hvis pengene anvendes til en nedsættelse af indkomstskatten. Vi har i udvalget vedrørende udskrivningslovforslaget fået en oversigt, der viser, at man ved at forhøje bundgrænsen med hensyn til statsskatten for forsørgere fra 7.000 til 7.500 kr. og den proportionale skattegrænse fra 22.000 til 24.000 kr. vil belaste staten med en mindreindtægt på 245 mill. kr. — for finansåret 1964-65 dog kun 190 mill. kr., fordi skatteår og finansår ikke er sammenfaldende. Hvis disse lovforslag i det store og hele gennemføres, som regeringen har fremsat dem, vil regeringen få 260 mill. kr. i indtægtsforøgelse, trædende i kraft straks, og vil altså derved for finansåret 1964-65 over for en nedsættelse som den skitserede af de direkte skatter få en nettogevinst på 55 mill. kr. Denne nettogevinst kunne da virke som en reserve og være med til at påvirke forbruget i nedadgående retning. Men der er ingen tvivl om, at selve omlægningen af beskatningen fra indkomst, fra arbejde og fra opsparing til forbrug i sig selv begrænser forbrugsstigningerne, virker straks og hurtigt og derved sikrer, at forbruget indkapsles, og at virkningen af de store lønforhøjelser, der træder i kraft, ikke bliver så katastrofale, som finansministeren — efter begrundelsen for sine lovforslag at dømme — frygter.

Derfor vil vi altså i udvalget arbejde for at få en nedsættelse af de direkte skatter, der vil betyde, at de i det kommende år kun vil stige med 350 mill. kr. i stedet for med de 600 mill. kr., som regeringen har

stillet forslag om. Dette regner vi med, alt andet lige, vil fremme produktiviteten og arbejdslysten og opsparingen i samfundet.

Det er jo ikke noget nyt, vi her siger. Vi har arbejdet for det længe, og vi er forbavsede over, at man ikke i stedet for at fremsætte disse lovforslag til behandling her i tinget er kommet til udskrivningslovudvalget. Vi har jo bedt om et samråd med finansministeren vedrørende statsfinansernes stilling for det kommende skatteår, og derfor kunne han vel have taget alt dette op med os dér i stedet for nu at komme med disse lovforslag, som jo er anden del af helhedsløsningen.

Vil regeringen ikke arbejde med på en sådan omlægning, er jeg bange for, at det må gå således, at den og det flertal, der så villigt vedtog lønforhøjelserne i fjor, også må vedtage de skatter, der skal til for at gøre lønforhøjelserne forsvarlige.

Må jeg til sidst gøre nogle enkelte bemærkninger om afgiftsforslagene som sådan. Jeg kan ikke lade være med at synes, at Ekstra-bladet i nogen grad har ret, når det i dag siger, at begrundelsen med cigaretternes skadelige virkning er lidt hyklerisk. Den højtærede finansminister siger i sin fremsættelse herom:

„Efter de oplysninger, der er fremsat om cigaretternes formentlig skadelige virkning for sundheden, vil regeringen gerne medvirke til, at der sker en omlægning af befolkningens rygevaner.“

Jeg har ikke spor imod, at vi roligt og nøgternt — jeg synes, det vil være rimeligt — en dag forhandlede hele beskatningssystemet ud fra et sundhedsmæssigt synspunkt og prøvede ved en reform heraf at holde folk borte fra de sundhedsfarlige vareområder. Jeg har imidlertid svært ved at se, at det virkelig kan være regeringens motivering, når den siger, at den regner med, at afgiftsforhøjelsen på de sundhedsfarlige cigaretter skal give 150 mill. kr. mere i skat. Man kan ikke både regne med, at folk holder op at ryge, og at man får 150 mill. kr. mere i skat ved, at de ryger — oven i købet, når man gør erstatningsvaren, den man vil lede folk over til, cigarillos, billigere, hvilket jeg i og for sig ikke kan have noget imod. Men hvor vil den højtærede finansministers konjunkturpolitik og hans dækning af udgiftsstigningen være henne,